

Pozorovali jsme aktivní sopku, deštný prales plný exotických květin (a divokých prasat) a romantické západy slunce na pláži na havajském ostrově Big Island.

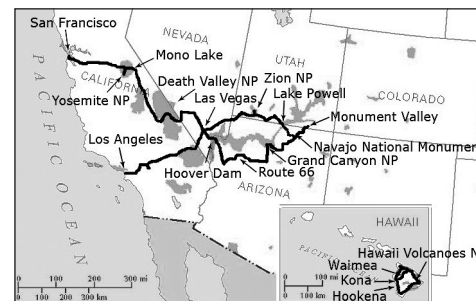
Hawaii (Big Island) – západ slunce před hotelem v Kona

Mojí oblíbenou zábavou na Havaji bylo sjíždět vlny, což bohužel skončilo zlomeným prstem na noze.

Hawaii (Big Island) – boogie boarding na Hookena Beach

Chytala jsem opravdu už úplně poslední vlnu před odjezdem na letiště a vlna mě odhodila nešťastně na skálu. Letadlo už čekalo na runwayi a tak návštěva doktora musela počkat až do Čech. Roztříštěná zlomenina mi v noze vytvořila sraženiny a další půlrok po návratu jsem pak léčila trombózu. Naše americká výprava byla zkrátka jedno velké dobrodružství se vším všudy!

Trasa
vysněného
amerického
road tripu
2010

Ale nebyl to jen další splněný cestovatelský sen. Martinovi se v Americe zalíbila nejen ta příroda, ale i pozitivní a otevřený přístup lidí, jejich životní úroveň a téměř neomezené možnosti. Přestože jsme tam byli jen krátkodobě, jako cestovatelé, a nezkusili jsme si opravdový život na delší dobu. Přece jen dovolená je něco jiného než každodenní život.

Měla jsem velkou radost, že se Státy i Martinovi zalíbily a doufala jsem, že tam pojedeme zase někdy na dovolenou. To jsem však ještě netušila, jak brzy vezme iniciativu do svých rukou a že neskončíme jen u dovolené.

3. Cesta ke světlým zítřkům

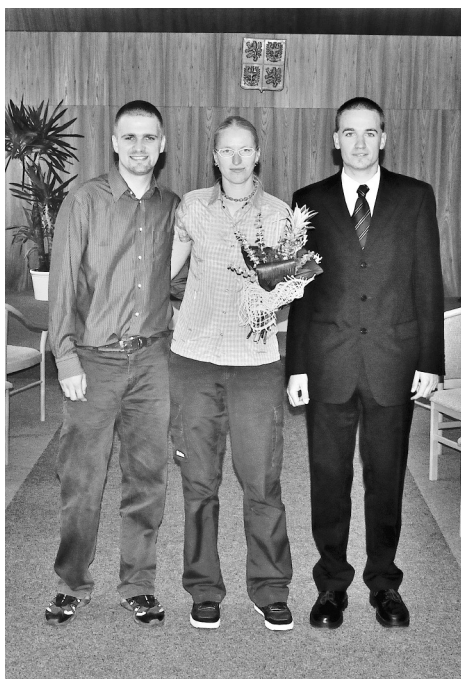
srpen 2011 – leden 2012

Jednoho pochmurného dne (v létě roku 2011) se Martin jen tak díval, jaká se nabízí práce v jeho oboru v USA. Shodou okolností objevil inzerát, který skoro vypadal jako by mu ho někdo ušil na míru. Velmi specifická pozice, kterou v ČR nedělá ani tolik lidí, kolik je prstů na jedné ruce. Říkal o té pozici, že pokud nevyjde tohle, asi to nemá smysl vůbec zkoušet dál.

Tak to zkusil a odpověděl na první a také jediný inzerát. Odpověď e-mailem přišla rychle a už se domlouval telefonní hovor se zámořím. Potenciální zaměstnavatel neskrýval nadšení a ptal se také na případnou rodinu. Pochopitelně zatím nic neslibili, ale překvapilo mě, že už se bavili o tom, jaké mám šance na zaměstnání já jako manželka a co pro to mám začít dělat. Nevěděli jsme, jestli to není jen normální americké nadšení. Američani totiž nejsou moc zvyklí říkat negativa, nic pro ně není problém atd.

Vzhledem k tomu, že jsem v té době byla „pouhá“ přítelkyně, bylo třeba „upgradovat“ můj status na manželku. Vlastně si pamatuju ten vtípný moment, kdy Martin položil telefon po pohovoru, já jsem před něj poklekla a položila tu osudovou otázku: „Vezmeš si mě?“. A on řekl ANO!

Dělali jsme si z toho tak trochu legraci, protože jsme spolu žili spokojeně sedm let a papír jsme na to nikdy nepotřebovali. A teď to najednou přišlo a muselo to být hned. Zaměstnavatel chtěl totiž Martina už za dva měsíce! Zdálo

Vlevo ženich a nevěsta ve svatebních šatech, vpravo bratr nevěsty jako svědek (ten nám tu fotku lehce kazí nevhodným oblečením).

se skoro neuvěřitelné všechno stihnout v tak krátké době. O týden později už jsme stáli před oddávajícím, kterému málem vypadly oči z důlků. Takové exoty tam zřejmě ještě neměl. Oblečení v civilu, já ve svých oblíbených kapsáčích, alespoň jsme měli oba košile. Dokonce jsem je stihla i vyžehlit!

Celá svatební síň zela prázdnotou, žádné zástupy svatebčanů, jen dva svědci. Oba jsme byli moc rádi, že se nám to podařilo zařídit v rekordním čase vlastně bez starostí a že nás to celé vyšlo jen na 1 000 Kč. Martin si dělal legraci, že tu naši mega svatbu budeme dávat za příklad našim budoucím potomkům. Ti budou určitě „nadšení“.

Hned po podpisu manželských papírů začal ten nekonečný úřednický maraton. Aby byl náš oficiální manželský status bez problémů uznatelný i v USA, nechali jsme oddací list oštemplovat celou řadou razítek. Nejdříve na místním městském úřadě, pak v okresním městě, dále až na ministerstvu v Praze a na závěr jsme nechali oddací list opatřit apostilou a přeložit soudním překladatelem. Navíc jsem ještě zajistila notářsky ověřené kopie oddacího listu a mého rodného listu, což by se hodilo v případě vyřizování českého občanství pro naše případné potomky.

Rovnou jsem se rozloučila s tím, že se klasicky přejmenuju a převezmu Martinovo příjmení. Asi za měsíc jsem totiž měla jet na pracovní cestu do Vietnamu, kam bylo třeba mít víza. Jenže do té doby by mi nestihli vyřídit pas s novým jménem a víza už vůbec ne. Bylo tedy opravdu nejednodušší si nechat své staré jméno. Stačilo si vyměnit jen občanský průkaz.

Martin už absolvoval několik telefonických pohovorů s potenciálním zaměstnavatelem, ale stále nebylo vysloveno ono magické: Bereme tě! Stále jen říkali, ať už se balíme, že Martin musí nastoupit v podstatě „zítra“. Děsila nás ta nejistota, jestli to vůbec dopadne i to, jak rychle se vše mělo stát.

Nejtěžší na tom celém bylo, že jsme museli začít dělat nevratné kroky ještě před podpisem jakékoliv smlouvy. Oznamit výpověď v práci, kdy končíme v podnájmu, zrušit všechny služby, prodat auto atd. není záležitost na 14 dní. Martinův budoucí zaměstnavatel na nás vyvíjel obrovský psychický tlak s nereálným časovým požadavkem, kdy Martin musí bezpodmínečně nastoupit, a přesto stále ještě nedal oficiální pracovní nabídku. Nechtěli jsme tady